

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **Kytler Jindřich, s. r. o.**, se sídlem Okrouhlická 698, Planá nad Lužnicí, zastoupený JUDr. Alešem Janů, advokátem se sídlem Čelkovická 445, Tábor, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 2. 2013, č. j. 10 Af 28/2013 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Českých Budějovicích ze dne 4. 12. 2012, č. j. 7187/12-1200, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Táboře ze dne 22. 3. 2012, č. j. 59023/12/110913302646, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2007 do 31. 7. 2007 a současně mu byla sdělena povinnost zaplatit penále.

Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí Finančního ředitelství v Českých Budějovicích dne 31. 1. 2013 žalobu. Žalovaným přitom bylo Odvolací finanční ředitelství, neboť s účinností od 1. 1. 2013 byla dle § 19 odst. 1 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, jednotlivá finanční ředitelství zrušena, a jejich právním nástupcem

se ve smyslu § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb. ve spojení s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), stalo Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

Řízení o žalobě krajský soud svým usnesením ze dne 19. 2. 2013, č. j. 10 Af 28/2013 – 22, zastavil dle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, tedy pro nezaplacení soudního poplatku.

Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. c) a e) s. ř. s., tedy z důvodu zmatečnosti řízení před soudem a z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení.

Stěžovatel předeslal, že k nezaplacení soudního poplatku v určené lhůtě došlo v důsledku technického problému v komunikaci mezi ním a jeho právním zástupcem. Důvod zmatečnosti řízení a nezákonnosti napadeného usnesení spatřoval v tom, že krajský soud rozhodl o zastavení řízení asistentkou soudce. Dle stěžovatele není asistentka soudce osobou oprávněnou rozhodnout o zastavení řízení.

Svůj názor stěžovatel opřel o to, že soudní řád správní upravuje oprávnění činit úkony v řízení pouze v případě asistentů soudců Nejvyššího správního soudu. V případě krajských soudů je však třeba vycházet z § 64 s. ř. s., dle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Dle § 38a o. s. ř. stanoví zvláštní zákon, ve kterých jednoduchých věcech mohou samostatně rozhodovat a ve kterých dalších věcech mohou samostatně provádět jednotlivé úkony vyšší soudní úředníci. Stěžovatel v tomto smyslu odkázal na § 36a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Dle § 36a odst. 4 zákona o soudech a soudcích asistent soudce vykonává jednotlivé úkony soudního řízení z pověření soudce, pokud tak stanoví zvláštní zákon nebo rozvrh práce, a dle § 36a odst. 5 citovaného zákona je asistent soudce *„oprávněn podílet se na rozhodovací činnosti soudu v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem pro vyšší soudní úředníky; na jeho postavení se přiměřeně použijí ustanovení upravující postavení vyšších soudních úředníků“*. Za tento zvláštní právní předpis stěžovatel označil vyhlášku č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy (dále jen „vyhláška č. 37/1992 Sb.“). Stěžovatel byl toho názoru, že § 6 odst. 3 a 4 vyhlášky č. 37/1992 Sb., který považoval ve věci za relevantní, nesvěřuje asistentům soudců ve správním soudnictví oprávnění samostatně rozhodovat o zastavení řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že dle § 36a odst. 5 zákona o soudech a soudcích, ve spojení s § 10 odst. 3 písm. e) zákona č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o vyšších soudních úřednících“) je asistent soudce oprávněn samostatně rozhodnout o zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku. Podpůrně v této věci žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 4 As 5/2008 - 49, publikovaný pod č. 1681/2008 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů

pokračování

od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ve věci je nesporné, že stěžovatel v řízení před krajským soudem nesplnil svou poplatkovou povinnost ve lhůtě, kterou mu krajský soud určil ve svém usnesení ze dne 5. 2. 2013, č. j. 10 Af 28/2013 – 20, ani později do právní moci usnesení krajského soudu o zastavení řízení. O následcích nezaplacení soudního poplatku byl stěžovatel řádně poučen. Spornou je tak pouze otázka, zda o zastavení řízení z důvodu nezaplacení soudního poplatku byla oprávněna samostatně rozhodnout asistentka soudce.

Nejvyšší správní soud po posouzení věci uvádí, že kasační stížností napadené usnesení netrpí vytýkanou vadou, neboť o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku je asistent soudce oprávněn samostatně rozhodnout. Nejvyšší správní soud přitom souhlasí s názorem žalovaného obsaženým ve vyjádření ke kasační stížnosti.

Ustanovení § 36a odst. 5 zákona o soudech a soudcích stanoví, že *„[a]sistent soudce je oprávněn podílet se na rozhodovací činnosti soudu v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem pro vyšší soudní úředníky; na jeho postavení se přiměřeně použijí ustanovení upravující postavení vyšších soudních úředníků“*. Tímto zvláštním právním předpisem je třeba rozumět zákon o vyšších soudních úřednících. Dle jeho § 10 odst. 3 písm. e) platí, že nestanoví-li zvláštní zákon jinak, může vyšší soudní úředník v občanském soudním řízení a v soudním řízení správním rozhodovat ve věcech soudních poplatků, včetně rozhodování o osvobození od povinnosti platit soudní poplatek, rozhodování o zastavení řízení z důvodu nezaplacení poplatku a zrušení uvedeného rozhodnutí, s výjimkou případů, kdy uložení povinnosti zaplatit poplatek souvisí s rozhodnutím ve věci samé.

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 4 As 5/2008 – 49, publikovaný pod č. 1681/2008 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud dospěl ve vztahu k předcházející právní úpravě k závěru, že *„[r]ozhodoval-li o osvobození od soudního poplatku ve věci správního soudnictví asistent soudce [§ 9 odst. 2 písm. e) zákona č. 189/1994 Sb., o vyšších soudních úřednících, ve spojení s § 36a odst. 5 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích], rozhodoval soud v nesprávném obsazení“*. Zároveň však výslovně dodal, s ohledem na současnou právní úpravu, účinnou od 1. 7. 2008, následující: *„Nutno poznamenat, že poněkud jinak tomu bude s účinností od 1. 7. 2008, kdy nový zákon o vyšších soudních úřednících č. 121/2008 Sb. pamatuje již i na jejich postavení v soudním řízení správním. Podle § 10 odst. 3 uvedeného zákona je vyšší soudní úředník oprávněn provádět též rozhodování ve věcech soudních poplatků včetně rozhodování o osvobození platit soudní poplatek, o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku a o zrušení uvedeného rozhodnutí, s výjimkou případů, kdy uložení povinnosti zaplatit soudní poplatek souvisí s rozhodnutím o věci samé. Ve smyslu ust. § 36a odst. 5 zákona o soudech a soudcích platí totéž i o asistentech soudců.“*

Úvahy stěžovatele přdestřené v kasační stížnosti jsou tak zjevně nesprávné. Za zvláštní právní předpis upravující postavení vyšších soudních úředníků je ve smyslu § 36a odst. 5 zákona o soudech a soudcích třeba rozumět primárně zákon o vyšších soudních úřednících, nikoli vyhlášku č. 37/1992 Sb. Pokud tedy usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku vydala asistentka soudce krajského soudu, stalo se tak v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu soudního spisu však plyne, že mu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. dubna 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu